

Eens de krijger ontwaakt is er geen weg terug

Het pad naar waarheid en
de ware betekenis van Natuurlijk Recht

Peter Van den Broucke

Opgedragen aan alle mannen en vrouwen
die de krijger in hun hart hebben gevonden
om te leven, te dienen en te leiden
volgens Natuurlijk Recht
en de Universele Wetten

Speciale dank aan mijn vriend en medekrijger, Dimitri Verdoodt, voor de inspirerende tekening op de cover van dit boek. Het beeld van de krijger op zijn/haar pad en die de vredespijp aanbiedt, maar er niet voor terugschrikt om de tomahawk te gebruiken, indien nodig. Het is een visuele weergave van de rode draad en de kern van dit boek.

© 2023 Peter Van den Broucke
ISBN 9789464920185
Eerste druk: 2023 – Editie 2
Uitgegeven via Brave New Books

Het gedachtengoed in dit boek is bedoeld voor iedereen die begaan is met de toekomst. Voor mij, als auteur, is het dan ook logisch dat iedereen die achter dit gedachtegoed staat, deze boodschap verder kan verspreiden. De vrijheid van meningsuiting en de verspreiding van informatie is een belangrijk fundamenteel aspect. Daarom wens ik geen rechten voor mezelf voor te behouden. Het is een vorm van dienstbaarheid aan de wereld.

INHOUD

DISCLAIMER.....	6
VOORWOORD	7
DANKWOORD.....	13
GERONIMO.....	17
GESCHIEDENIS OF LEUGENS?.....	30
KENNIS – INTELLIGENTIE – WIJSHEID	98
HET OCCULTE – VERBORGEN KENNIS.....	107
WAAR BEGIN JE?	113
WAARHEID VERSUS PERCEPTIE	120
NATUURLIJK RECHT.....	129
UNIVERSELE WETTEN.....	141
JE HEBT ALTIJD EEN KEUZE	147
EXPRESSIES VAN UNIVERSELE WETTEN	160
EEN MORELE KEUZE TUSSEN GOED EN FOUT	183
SOEVEREINITEIT IS EEN UNIVERSEEL RECHT	191
AUTORITEIT OF ANARCHISME?	197
EEN ‘EAGLE’ OF EEN ‘DUCK’?	211
DE NOODZAKELIJKE SHIFT	215
DE GEEST VAN GERONIMO LEEFT.....	225
BRIEF AAN ALLE MENSEN IN EEN UNIFORM.....	229
REFERENTIES EN INSPIRATIEBRONNEN.....	233
OVER DE SCHRIJVER.....	243

DISCLAIMER

Dit boek kan je blij maken. Dit boek kan je triggeren. Blij omdat je je erin herkent. Triggeren omdat je je er ook in herkent. Het is maar hoe jij er naar wil en durft kijken. Schiet niet op de pianist, mij als schrijver. Tracht de boodschap te zien en blijf je daarop richten. Ik weet van mezelf dat ik rechthout ben. Dat wordt me wel eens gezegd. Het is wie ik ben. Het is waar mensen me voor appreciëren, maar ook waarom sommige mensen mij mijden. Als je nog nooit gehoord hebt van Natuurlijk Recht, zal dit boek wellicht een Eye opener zijn. Ik wil niemand persoonlijk kwetsen of aanvallen. Dat is trouwens nooit mijn bedoeling. Daarvoor heb ik al teveel meegemaakt en teveel gezien in deze wereld. Daarom benadruk ik het nog eens: het gaat om de boodschap, niet om de boodschapper.

**Three things
cannot be long hidden.
The Sun, the Moon
and the Truth
-Buddha-**

VOORWOORD

In 2021 schreef ik mijn eerste boek met als titel *“Als de soldaat inslaapt, kan de krijger ontwaken”*. Ik schreef het in de eerste plaats voor mezelf, maar al snel bleek het boek een inspiratiebron te zijn voor vele vrienden en kennissen en zelfs voor mensen die me helemaal niet kenden. Het schrijven van persoonlijke verhalen, afgewisseld met levensvraagstukken, bleek een helende werking te hebben op mij. In een periode waarin de wereld op z’n kop stond, werd ik gedwongen om me terug te trekken en in de eerste plaats diep in mezelf te gaan kijken. Een tijd van reflectie op mijn leven en een periode van rust zodat ik mijn kennis en ervaringen kon consolideren. Het was een tijd van groei in bewustzijn; bijna een sprong, als ik er vandaag op terugkijk. Het is in die periode dat ik hem vond, mijn krijger. Diep in m’n hart zat hij verscholen. Wachtend op het juiste moment om te ontwaken. Hij wachtte tot ik mijn ego kon loslaten, tot ik naar mijn persoonlijkheid kon kijken en tot ik kon luisteren naar wat er diep in mijn hart leefde. Tot ik mijn echte waarden kon zien en ik kon omschrijven waar ik voor sta in dit leven. De krijger kwam niet zomaar tot leven. Hij liet zich niet zomaar ontdekken. Ik moest hem gaan halen en vanuit mijn bewustzijn afdalen tot in mijn diepste zelf. Pas dan wilde hij opstaan en mee naar buiten treden, in het licht. Pas dan wist hij dat het kon, dat mijn ego en mijn persoonlijkheid een evenwicht hadden gevonden, zodat ik, samen met hem, zal kunnen weerstaan aan de uitdagingen die ik nog op mijn levenspad zal tegenkomen. Een krijgerschap dat geen destructieve kracht in zich draagt, maar een evenwichtige, opbouwende daadkracht, gebaseerd op waarheid, rechtvaardigheid en gerechtigheid. Mijn leven als militair, waar ik 35 jaar heb vertoefd, was definitief voorbij. Er is geen weg meer terug. Het pad leidt vooruit, richting onbekende bestemming. Een zoektocht in het onbekende, maar een pad, geleid vanuit het Hart en bijgestaan

door de Geest. Het voelt juist aan; Hart, Geest en Actie staan steeds meer op eenzelfde lijn. Als dat gebeurt, ontstaat er innerlijke rust. Er is geen conflict meer dat je uit evenwicht brengt. Je weet steeds beter wat juist en waar is en je verschuilt je niet meer in kudde gedachtengoed. Je hebt de ‘Saucisse’¹ verlaten en je ziet het geheel. Je kan niet anders dan vooruit gaan, op het pad waar jij voor staat en het pad dat beantwoordt aan jouw ziel. Misschien besef je het niet altijd, maar jouw ziel staat constant op je schouder te kloppen met de boodschap: *“En makker? Wanneer ga je nu eens luisteren naar mij? Je kan nog lang tegenwringen, maar uiteindelijk ga je toch moeten luisteren. Zoniet ga ik je blijven uitdagen en zal je het steeds moeilijker krijgen. Want er zijn levenslessen te leren”*.

Ik schreef in het boek het verhaal vanuit de persoon Elsu. Ik heb getwijfeld om er een vervolgverhaal van te maken. Maar ik heb beslist om het niet te doen. Elsu was het personage dat op zoek was, het personage dat doorheen zijn levenservaringen zijn ware zelf moest vinden, zijn krijgerschap. Dat is nu gevonden. De krijger reist met Elsu mee, maar nu in mijn werkelijke persoon, die de naam Peter heeft gekregen en de valk als totem mocht ontvangen. Het pad gaat verder, maar nu vanuit de werkelijke IK. Ik schrijf dit nieuwe boek dan ook vanuit mijn Ik-vorm. Omdat het gebaseerd is op mijn zoektocht, mijn kennis, mijn ervaringen, mijn wijsheid. De Peter wie ik ben.

Net zoals in mijn eerste boek zal je misschien voor verrassende aspecten komen te staan. Ongetwijfeld² ook redeneringen die je triggeren of die je ongemakkelijk doen voelen. Zelfs stellingen die jij als onwaar ervaart. Dat is helemaal OK en ook de bedoeling. Ik heb, bij

¹ Het ‘saucisse model’ is een metafoor dat ik in mijn eerste boek gebruik om aan te duiden hoe we van jongs af aan in een keurslijf van denken gedwongen worden en hoe belangrijk het is om daaruit te stappen.

² In het eerste boek schreef ik ‘wellicht’ in dezelfde zin. Nu is het iets krachtiger uitgedrukt.

het lezen, bestuderen en begrijpen van wat ik heb geleerd, zelf heel wat weerstand moeten overwinnen. Mijn ego wrong tegen, maar hoe meer ik mijn geest kon openen, des te duidelijker de boodschap werd. Ik put dan ook uit een veelheid van literatuur en mensen die ik de laatste jaren heb ontdekt. Dit boek bevat stevige stellingen. Ik ben immers op zoek gegaan naar het begrip pure waarheid dat verscholen zit in Natuurlijk Recht en haar Universele Wetten. Als je er nog nooit van gehoord hebt, is dit een materie die je misschien wel van je stuk kan brengen. Mede omdat we al een heel lange tijd in het duister worden gehouden omtrent deze kennis. Maar diep in jezelf weet je het allemaal, dus eigenlijk is het geen verrassing. Ik heb niet de pretentie om met dit boek dé waarheid te verkondigen. Eenieder zal immers zijn eigen waarheid moeten zoeken. Maar heel wat percepties waarvan wij uitgaan en geloven dat ze waar zijn, zijn geen waarheden³. Ik nodig je wel uit om door te lezen en elke trigger-gedachte, weerstand of mening te ‘parkeren’, ergens in je achterhoofd. Meer nog, ik moedig je aan om jezelf verder te verdiepen in deze kennis. Omdat het leidt naar het diep begrijpen van de rechten die ons toebehoren.

Er is een nieuwe wereld aan het ontstaan. Het begrip van Natuurlijk Recht is een basis om een meer rechtvaardige wereld te creëren. Maar dat gaat niet vanzelf. Daarvoor is inspanning nodig, te beginnen bij jezelf. Het is ook soms confronterend, zoals in het boek wellicht duidelijk wordt.

De zoektocht naar de waarheid stopt nooit. Ook niet voor mij. Stap voor stap heb ik het gevoel dat ik er dichterbij kom. Al besef ik tegelijkertijd ook dat ik de echte waarheid wellicht nooit zal bereiken in dit leven. Daarvoor zijn we volgens mij te ver afgedwaald, werden we al te lang misleid door mensen met macht en met foute

³ In het boek zal je helemaal duidelijk worden wat het verschil is tussen perceptie en waarheid en dat ‘in iets geloven’ eigenlijk irrelevant is.

bedoelingen. We zijn als kind overladen met foute programmaties die genesteld zitten in ons onderbewustzijn. Trouwens, wie durft te beweren dat hij de echte waarheid in pacht heeft? Wie durft zeggen dat hij de waarheid kent en dat hij daarom het recht heeft om die op te dringen? Niemand. En toch, ergens diep in onze celgeheugen zit ze helemaal verborgen, de echte waarheid. Alleen, we zijn ze vergeten of we negeren ze. Bewust of uit angst. Er is een kennis die ergens diep verscholen ligt in ons onderbewustzijn en die wacht om opnieuw wakker gemaakt te worden. Het is de Universele Waarheid die doorheen het hele universum standhoudt en die eeuwig is. Het is de groei in bewustzijn en de diepe kennis van Natuurlijk Recht.

Het is de rode draad doorheen dit boek. Ik heb geput uit een aantal boeiende schrijvers en opmerkelijke bronnen die hierover al heel wat hebben geschreven. De zoektocht naar de echte waarheid, die vervat zit in de Universele Wetten. Het is opnieuw een onderzoek geweest naar mijn diepere zelf en ergens ook een gevecht met mijn ego. Ik gebruik bewust opnieuw de term krijgerschap. Omdat het geen gemakkelijk pad is en het inspanning van je vraagt. Maar de krijger kan niet anders dan zijn of haar pad te gaan, eens hij of zij is wakker gemaakt in het hart. Eens je hem of haar hebt gevonden, is er is geen weg terug. In mijn context staat een krijger niet voor strijd of voor vernietiging. Neen, het destructieve karakter ligt bij de soldaat. Die staat in dienst van een systeem, van een op de mens veroverd leiderschap dat misbruik maakt van macht. Een systeem dat de waarheid verborgen houdt en niet wil dat het volk dit te weten komt. Een systeem dat er belang bij heeft om waarheden te verdraaien en macht misbruikt uit eigenbelang en met een onverzadigbare honger naar heerschappij en controle. Want dat is wat een soldaat verdedigt. Alleen weet hij het dikwijls zelf niet omdat ook hij wordt misleidt en blind wordt gehouden voor de waarheid.

Een krijger staat in dienst van zijn of haar gemeenschap. Krijgerschap is iets van jezelf. Het verschuilt zich niet achter de bevelen van machtshebbers. Krijgerschap kent vele vormen en jouw krijger zal zich uiten in het specifieke talent dat jij in jou draagt en ten dienste kan stellen van de gemeenschap waarin jij wil leven. Ben je een heler, dan is jouw krijgerschap heling. Ben je schrijver, dan is jouw krijgerschap schrijven. Ben je ambachtsman, dan is jouw krijgerschap het maken van nuttige voorwerpen of ervoor zorgen dat iedereen een dak boven zijn hoofd heeft en geen kou en honger moet lijden. Ben je een leider, dan zal je leiderschap ten dienste staan van de groep die je leidt, niet om persoonlijk gewin te bekomen, maar om Wel-Zijn voor iedereen te creëren. Krijgerschap staat symbool voor de taak die je moet opnemen als dat nodig blijkt. Een taak van doen, van in actie komen, van handelen. De krijger staat symbool voor het ondernemen van actie. Je ontkomt er niet aan, je kan en mag je er niet aan onttrekken. Je hart stuurt je om in daadkracht, om in actie te gaan, om te doen waar jij goed in bent. Voor de gemeenschap, niet uit eigenbelang en in overeenstemming met Natuurlijk recht. Ego is ondergeschikt bij de krijger. Liefde en het hogere, gemeenschappelijke doel zijn belangrijk. Als het nodig is zal een krijger ook strijdvaardig zijn en zelfs het gevecht aangaan. In een situatie van zelfverdediging of in een situatie waar onrecht wordt aangedaan, is het zijn of haar plicht om op te staan en te handelen. Zelf het gebruik van geweld is dan gerechtvaardigd en soms noodzakelijk. Het is trouwens ook een Universele Wet en een fundamenteel recht om dit te doen. Het is een wet die dikwijls foutief geïnterpreteerd wordt en die verderop in dit boek op een duidelijke manier zal uitgelegd worden.

In het belang van de mensheid en in het belang van de toekomst is het nodig om soldatenschap uit de wereld te bannen en om te zetten in krijgerschap. Als jouw handelen voortkomt vanuit een gevoel van het HART en onderbouwd wordt door de GEEST, dan zal elke ACTIE die je

verricht een goede daad zijn. Jouw daadkracht zal staan in functie van de gemeenschap, in overeenstemming met de Universele Wetten, zonder schade aan te richten aan andere levende wezens.

Mijn eerste boek bracht diepe inzichten. In dit nieuwe boek ga ik op zoek naar diepe waarheden. Het leerproces van diepe ervaringen en inzichten gaat immers verder en het pad naar kennis stopt nooit. Ik merkte opnieuw dat het schrijven ervan een persoonlijk groeiproces is geweest. Geen gemakkelijk pad, maar verdomd leerrijk, uitdagend en boeiend.

DANKWOORD

Ik draag dit tweede boek opnieuw op aan alle mannen en vrouwen die vanuit hun hart durven te leven voor de wereld. Het is opmerkelijk hoe een mensenleven verloopt en hoe je nieuwe mensen tegenkomt op het moment dat je die moet tegenkomen. Het lijkt wel dat je eerst wordt klaargestoomd in je levenservaringen, met de nodige blutsen en builen, en dat je dan pas de leraren tegenkomt die je verder op het pad nodig hebt. *“Als de leerling er klaar voor is zal de leraar verschijnen”*, is een Boeddhistisch gezegde. Het betekent dat, wanneer we klaar zijn om te leren en te groeien, we klaar zullen zijn om te luisteren naar en te handelen volgens kennis die we opdoen van een leraar die al voor ons staat en er misschien altijd is geweest, maar waarvoor we nog niet bewust open stonden om zijn boodschap te ontvangen.

Na het schrijven van het eerste boek trad ik in een periode van rust en reflectie. Een maand of zes geleden vertelde ik mijn vrouw Dominique dat ik me klaar voelde voor verdere persoonlijke groei en wel graag een gepaste leraar of een coach zou tegenkomen. Ik had er behoefte aan. Ze antwoordde *“wacht maar af, hij of zij komt wel”*. En ja, terwijl ik wat uitkeek naar de horizon, op zoek naar een spirituele leider of zo, zat ik er midden in. Ik kreeg ze met bakken over mij heen, de leraren die mij nieuwe inzichten brachten of lessen leerden. Ze stonden en leefden gewoon rondom mij, alleen zag ik ze niet altijd. In de eerste plaats mijn echtgenote Dominique zelf, die vanuit haar steeds groeiende kennis en wijsheid mij bijstaat maar mij ook mijn persoonlijkheidsspiegel voorhoudt. Onze spirituele relatie is helemaal niet meer dezelfde als jaren geleden, maar net die verdieping en dat bewustzijn laat ons beiden toe om te genieten, te groeien en vooral, onszelf te zijn.

Ik heb heel wat vrienden losgelaten. Niet omdat ik ze niet graag meer zie, maar omdat ik voelde dat het tijd was om onze wegen te scheiden.

En ook dat is goed. Zij hebben betekend wat ze moesten en konden betekenen en loslaten is op dat moment in het hoogste goed voor mij en voor hen. Ik dank alle vrienden en kennissen die zich in deze context herkennen, ook familieleden.

Ik beseft nu heel goed dat ik mijn nieuwe vrienden wil bedanken. Zij zijn, zonder het wellicht te beseffen, mijn leraar en coach. Het zijn er heel wat. Vijf jaar geleden kende ik er geen enkele van. Nu maken ze deel uit van de kring van mensen die ik vertrouw, op wie ik kan rekenen en die mij inspireren. Het lijkt soms eerder op een zootje 'délantés', een bende ongeregelde mannen en vrouwen, elk met zijn of haar opmerkelijke persoonlijkheid, maar zeker ook met elk zijn of haar stevige levenservaringen die zich ontwikkelden tot diepe wijsheden. Die wijsheden, samengebracht tot een eerlijke en evenwichtige samenhang, maken dat het altijd weer opnieuw een inspirerende ervaring is als we elkaar ontmoeten. Samen zijn we op weg naar de essentie van dit leven, elk op zijn pad. Het zijn stuk voor stuk mensen die geleerd hebben om zich uit te spreken, elkaar te respecteren, te groeien in kennis en bewustzijn. Mensen die trachten om niet te oordelen, maar zich wel verzetten tegen onrecht en misbruik en bereid zijn om daartegen actie te ondernemen.

Ik heb de laatste jaren heel wat boeken gelezen en tal van interviews beluisterd. Ook dat is niet toevallig. Ik kwam daarbij het werk tegen van Mark Passio, een nogal rechtuit-rechtaan Amerikaanse spreker, die al jaren lezingen geeft over occulte kennis en de diepe kennis van Natuurlijk Recht. Nog een leraar dus die op mijn pad is gekomen, al ziet hij er helemaal niet uit als een typische goeroe in wit gewaad of de oude wijze man met een baard, maar eerder als een Harley Davidson motorrijder, in zwart T-shirt en met een grote mond, die je liefst niet wil tegenkomen in de uitgangsbuurt van de bruine kroegen. Tja, het Universum heeft blijkbaar nog zin voor humor en daagt je altijd uit om toch te gaan kijken waar je eigenlijk niet wil gaan kijken. Maar

het is net daar dat dan de boodschap opduikt die je nodig hebt. Als je doorheen de persoon van Mark Passio kijkt (wat al een uitdaging op zich is, gezien zijn stevige persoonlijkheid en ongenueanceerde manier van spreken) en echt luistert naar de boodschappen die hij brengt, dan ontdek je een diepe kennis, de kennis van het Natuurlijk Recht. Zijn werk⁴ is een bron en rode draad geworden die in dit boek werd verwerkt. Andere boeken vormden bronnen van inspiratie en waar ik voelde dat het klopte, ging ik dieper nadenken. Dat leidde uiteindelijk tot wat ik hier heb neergeschreven en waarvan ik denk dat er pure waarheid inzit.

Nogmaals, ik beweer geenszins dat ik dé waarheid bezit. Ik behoud mij eveneens het recht voor om ten allen tijde de hier geschreven waarheden te herzien, wanneer ik nieuwe inzichten krijg of wanneer nieuwe leraren op onverwachte of onverhoedse wijze op mijn pad komen. Dat is trouwens een eerste bijzondere boodschap die ik aan mijn lezers wil meegeven: ga op zoek naar jouw waarheid. Doe niet aan copy/paste uitspraken en doe niet aan papegaaiwerk. Luister, kijk, voel en leer, maar ga dan zelf op onderzoek uit. Ga zelf op zoek naar waarheid. Dat vraagt heel wat inspanning en moed, maar ik garandeer je dat, hoe dieper je graaft en hoe meer open je wil staan voor nieuwe ideeën en kennis, des te gelukkiger je zal worden. Ik besef dat dit iets is waar het in het leven om draait: het zoeken naar dé waarheid en het onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad. Naarmate je meer ervaring en wijsheid opbouwt, zal je het beter zien. Maar misschien is het ook wel een eeuwig pad, iets waar we steeds dichterbij naartoe groeien, maar slechts bereiken in de oneindigheid van het bewustzijn.

Het is opnieuw een stuk van het pad van het krijgerschap. Het is een pad dat inspanningen vraagt. Het is niet de gemakkelijke weg, maar

⁴ Mark Passio: <https://www.whatonearthishappening.com>

wel 'The way to go'. En dat doen ook jullie, mijn vrienden die vandaag zelf het pad van de waarheid durven gaan en die ik via dit boek hopelijk ook nog wat kan inspireren. Dit boek draag ik mede op aan jullie. Aan alle mannen en vrouwen die de krijger in hun hart hebben gevonden en zich door hem of haar laten leiden. Een hart dat klopt voor een meer harmonische wereld.

**Omdat we onszelf beschouwen als een deel,
niet als meester van alle dingen om ons heen,
en omdat we geen arrogantie koesteren
ten opzichte van die dingen,
kennen we er dezelfde Wil en Geest aan toe.**

**Alle dingen hebben Leven
en dus Zin.**

-Apache wijsheid-

GERONIMO

**“Als je de wetten van God uit evenwicht brengt,
dan heb je het zaad van je eigen ondergang gezaaid”.**

De wind blies zandkorrels op in de vlakte. Boven op de berg zat hij verscholen, tezamen met de andere Apache krijgers. Hij sloeg ze gade, daar beneden in de vallei, de soldaten te paard. Ze wisten dat hij er was. Ze voelden dat ze in het oog werden gehouden. En toch vonden ze hem niet. Al jaren zaten ze achter hem aan, maar hij was ze altijd te slim af. Geen leger kon Geronimo gevangen nemen. Het frustreerde de soldaten. Het frustreerde de generaals en de leiders van het nieuwe Amerika nog meer. Geronimo was een oorlogssjamaan. Hij was de oorlog nooit moe. Hij kon zich ook niet veroorloven om oorlogsmoe te worden, want dat zou het einde betekenen. Dat wist hij. Al zo lang dat de overgrootvaders van de overgrootvaders zich konden herinneren, was er oorlog geweest. Lange tijd geleden, zo werd verteld, had hun volk maïs gepland in de valleien en hun eigen voedsel geoogst. Toen was er vrede. Vrede is een hoog goed. Vrede vraagt moed en bewustzijn. Strijd en wraak is een lage spirituele wet en verzwakt de zielskracht.

Maar toen kwamen de Spanjaarden. De Apachen hadden ze begroet en verwelkomd als vrienden. Moeder Aarde is immers van elke mens, elk dier en elke plant, en ze geeft in overvloed. Genoeg om goed te kunnen leven. Maar de Spanjaarden wilden meer. Ze waren op zoek naar iets waar de Apachen geen waarde aan gaven. Ze begrepen niet waarom. De Spanjaarden namen Apachen gevangen en voerden ze weg. De mannen naar de mijnen en de vrouwen als slaaf of als prostitué voor de soldaten. De Spanjaarden namen en gaven niets terug. Dat begrepen de Apachen niet. De Apachen konden niet meer

planten en oogsten, de Spanjaarden kwamen altijd terug, klaar om te stelen en te doden. Maar de Apachen ontsnapten en vluchtten in de bergen. Het was hun terrein en ze waren beter in staat om zich aan te passen aan de veeleisende omgeving. Ze leerden te leven van wat de natuur hen gaf en bleven nooit lang op eenzelfde plaats. Oorlog hield de Apachen vrij. Vrij van de mijnen⁵, vrij van slavernij, vrij van verkrachting, vrij van de ziekten die de soldaten meebrachten en vrij van de gesel van de priesters in hun zwarte gewaden en van hun onzinnige woorden.

Nu, vele jaren later, zaten ze gevangen tussen de Mexicanen en de Amerikanen. Ze wilden niets anders dan in vrede leven, maar voor de blanke man is het nooit genoeg. Ze strijden om steeds meer land en eens ze dat land hebben kaal geplukt, trekken ze verder, om nog meer land te veroveren. Geronimo wist dit maar al te goed. Hij besepte ook dat de blanke man geen enkel verdrag zou respecteren. En als ze toch met een belofte afkwamen, besepte hij dat de Apachen niet als mens beschouwd werden, geen burger van het nieuwe Amerika zouden kunnen worden, geen land konden bezitten en afhankelijk zouden gemaakt worden van wat de blanke man hen zou geven. Hoe Geronimo dat wist? Lang geleden had hij een visioen gehad. De 'Spirits' hadden tegen hem gesproken en hem gewaarschuwd voor wat zou komen. Hij wist ook dat het een ongelijke strijd zou worden die de Apachen uiteindelijk zouden verliezen. Maar Geronimo had geen keuze. Hij was een Sjamaan van Oorlog, teruggekeerd uit het verleden met een taak: zijn volk leiden doorheen deze moeilijke tijden en met

⁵ De gemiddelde levensduur van een indiaan in de mijnen was minder dan vier jaar. Het schrikwekkende sterftecijfer overtrof het geboortecijfer. Omdat de Kerk de winstgevende mijnen in bedrijf wilde houden, werden zelfs 'teeltprogramma's opgezet, met als doel meer Indianen voor de mijnen te produceren. Het voortplantingsprogramma bleef echter in gebreke, er waren te weinig geboorten om de grote verliezen te compenseren.

opgeheven hoofd deze laatste strijd voeren. *“Als we niet tegen ze vechten, zullen ze ons tot beesten maken, zonder geestelijk leven. Beesten die enkel nog aan voedsel voor het aardse leven denken; het laven van het aardse lichaam en leven in schamele hutten ter bescherming van het aardse lichaam. Het echte voedsel, het voedsel voor het geestlichaam, zal vergeten worden. Het geestlichaam zal sterven want het heeft vrijheid nodig om te kunnen leven. En vrijheid is niet wat de blanke man ons wil geven.”* Daarom had hij geen keuze. Enkel oorlog is leven. Enkel oorlog geeft vrijheid.

Geronimo en zijn krijgers wachten de soldaten op. Ze hadden ze al van ver zien aankomen. De droge woestijn maakte een stofwolk door de hoeven van de galopperende paarden. De soldaten naderen en slaan hun kamp op aan de voet van de berg. Ze steken vuren aan en zetten wachtposten uit. Spoedig zal hun aandacht verslappen onder invloed van hun gevulde magen en geestrijke drank. Met hun zware uniformen zien ze af in de hitte van de woestijn. Ze zijn vuil, ze stinken en de lange rit heeft ze uitgeput. Ze zullen snel in slaap vallen.

De Apache heeft altijd al in deze woestijn en deze bergen geleefd. Hij is eraan aangepast en weet er water en voedsel te vinden. De hitte van de dag weet hij te omzeilen en de koelte van de nacht gebruikt hij om zijn slag te slaan. Niettegenstaande de groep klein van omvang is, hebben de krijgers van Geronimo grote gevechtsbekwaamheden, zoals absolute koelbloedigheid en een dodelijke schotvaardigheid. Door gebruik te maken van guerrilla technieken zijn ze het Amerikaanse leger altijd te slim af geweest, wat tot grote frustratie leidt bij de bevelvoerders van de troepen en tot verlegenheid bij de generaals die het in Washington moeten gaan uitleggen. De Apachen, gering in aantal, zien het individu als eenheid. Geronimo kent zijn mannen, hun krachten en hun zwakheden. Hij analyseert ze en verbetert ze. En zo beschikt hij over een krijgersgroep die weinig of geen zwakheden meer kent. Een groep van mannen die kan opgaan in

de omgeving en die plots uit het niets opduikt. Terwijl ze in de duisternis naar de soldaten sluipen, zien ze elke verdachte schaduw, horen ze elk specifiek geluid, ruiken ze de soldaten en voelen ze de paarden. Eén voor één worden de wachtposten uitgeschakeld. Ze hoorden ze niet naderen. Wanneer een Apachehand op hun mond geslagen wordt, gevolgd door een vlijmscherp mes op de keel, is het te laat. Totaal verrast en verlamd om nog een kreet te slaken, worden ze gebonden en weggeleid. Zelfs de paarden blijven rustig als de helft van de kudde wordt meegenomen, in de donkere nacht. Met een ongelooflijke efficiëntie en in alle stilte wordt genomen wat kan gedragen worden en verdwijnt de groep krijgers opnieuw in de bergen. Het zal tot de volgende ochtend duren vooraleer er alarm geslagen wordt, waarbij de vastgebonden wachtposten naakt, aan een cactus gebonden, worden teruggevonden en de kapitein woedend zijn mannen in het gelid beveelt.

Geronimo weet dat de achtervolging zal worden ingezet. Daarom vlucht hij dieper de bergen in en verschalkt hij zich met zijn krijgers in een diepe vallei, die op de bredere vlakte uitmondt. Hij heeft een plan. Het duurt inderdaad niet lang vooraleer de soldaten vanuit de stoffige vallei opduiken. Nog gefrustreerd op de manier waarop ze de vorige nacht werden verschalkt en vernederd, sporen ze hun paarden in galop aan. *'Halt'* roept de kapitein en met een ruk houdt hij zijn paard in. *'Halt'* wordt doorheen de rijen van de cavalerie geroepen en in een stoffige wolk komt de groep tot stilstand. *'Ik hoorde schoten'*, schreeuwt de kapitein voor iedereen hoorbaar. De hele dag hadden ze de achtervolging ingezet en de avondschemering begon te vallen. Het zakken van de temperatuur zorgt voor een sterke wind over de vallei die het zand doet opwaaien en het zicht vertroebelt. Deze keer hoort de patrouille de schoten ook. Ze komen in tussenpozen, maar zijn duidelijk hoorbaar. Ze komen van een afstand, ergens uit de heuvels en de bergen die voor hen liggen. De kapitein neemt zijn verreijkjer en

speurt de heuvels af. Verwoed roept hij bevelen: *“Cavaleristen in nood. Vooraan op 3 à 4 kilometer. Verspreiden en in galop erheen. Volg mij”*. Hij trekt zijn zwaard uit de schede en jaagt zijn paard doorheen de cactussen en de salie richting de gestalten die hij heeft gezien in de verte; enkele cavaleristen uniformen die blijkbaar in een gevecht verwickeld zijn. De kapitein ruikt zijn kans. Hij zal de eer kunnen opstrijken door zijn medesoldaten ter hulp te schieten en dit gevecht met een groep indianen te winnen. Zijn paard de sporen gevend galoppeert hij voor de patrouille uit. De vermoeide paarden van de soldaten kunnen nauwelijks volgen, waardoor er verspreiding in de patrouille komt. Als de kapitein en de eerste soldaten op hun bezwete en uitgeputte paarden bij de heuvels aankomen, zijn de cavaleristen die hij heeft gezien, achter een glooiing in de vallei verdwenen. Als hij ze opnieuw in het vizier krijgt, lijken ze van hem weg te lopen. *“Soldaten te voet”* roept hij. *“Links en rechts verspreiden en vooruit”*. De colonne achter hem verspreidt zich over het terrein in een brede rij uitzwaaiend. De soldaten te voet lijken voor hem uit te rennen, maar reageren niet op het feit dat er hulp achter hen aankomt. Het duurt even, maar dan maakt zich een vaag gevoel van verwarring meester van de kapitein. De angst bekruipt hem en het dringt tot hem door. *“Halt, het is een valstrik. Terug”*. De cavaleristen rijden echter verspreid op de bergen af en kunnen zijn bevelen niet meer horen. Er klinken schoten uit alle richtingen. Vanuit de bergen en vanachter de struiken. Soldaten vallen van hun paarden. De soldaten te voet draaien zich om en schieten nu ook op de cavaleristen. Te laat beseft de kapitein dat het de uniformen zijn van zijn soldaten, de vorige nacht gestolen van de wachtposten en nu als valstrik gebruikt door de krijgers van Geronimo. *“Terugtrekken en hergroeperen”* roept de kapitein. Met een ruk keert hij zijn paard en snelt in de richting vanwaar hij gekomen was. Na enkele honderden meters springen ze van hun paarden en gaan plat op hun buik liggen. Er blijven schoten

klinken. De soldaten hergroeperen zich rond de kapitein. *“Mannen”* gilt de kapitein, *“we zullen hier standhouden”*. De paarden briesen en de soldaten zuchten. De gewerschoten doven. Het wordt stil. Niemand beweegt en iedereen heeft zijn oren gespitst op elk mogelijk verdacht geluid. *“Als de Apachen chargeren, dan zijn we in de meerderheid”*, denkt de kapitein. Maar de Apachen chargeren niet. Ze blijven doodstil en doen niets. Het zorgt voor verwarring en twijfel bij de cavaleristen. De nacht valt en een gevoel van angst dringt bij de soldaten door. *“Je kan die verdomde indianen niet zien, horen of ruiken bij nacht, verdorie. Blijf waakzaam en beweeg niet”*, fluistert de kapitein aan zijn troepen. Maar er gebeurt niets meer. Uren later is het pikdonker en blijven enkel de geluiden van de nachtdieren weerklinken. Geronimo heeft zijn slag goed gepland. Hij en zijn groep hebben de soldaten verrast, ze in het defensief gedwongen en ze in angst achtergelaten. De Apachen verdwijnen in alle stilte in de bergen, gebruik makend van de donkerte van de nacht.

Het is typerend voor de manier waarop de blanken op de Apachen jaagden. De officieren waren meer begaan met het verhogen van hun status, het oppoetsen van hun rapporten, en het vertellen van hun heroïsche verhalen, dan met het doorgronden van de vechterskwaliteiten en de tactieken van hun vijand. De Amerikaanse regering zou, tot hun grote frustratie, het doorzettingsvermogen en de inventiviteit op het gebied van guerrilla oorlogsvoering met schade en schande ontdekken, in een oorlog die veel meer levens, geld en materieel kostte dan alle andere indianenoorlogen samen.

Diep in de bergen waren ze veilig. Daar, in de kleine vallei, konden de krijgers rusten, hun wonden verzorgen en van hun gezin en familie genieten. Ook Geronimo. Nadat zijn eerste vrouw en twee kinderen jaren geleden op verschrikkelijke wijze werd vermoord door Mexicaanse soldaten, tijdens een aanval op hun dorp, had hij wraak gezworen. De wijze waarop Geronimo met zijn krijgers de Mexicaanse

patrouilles de stuipen op het lijf bezorgde, maakte hem in Mexico, al jaren voordat het Amerikaanse leger de naam Geronimo leerde kennen, berucht en beroemd. Hij trouwde opnieuw en kreeg een zoon. Maar enkele jaren later werd ook zijn tweede gezin uitgemoord. Het was de druppel voor Geronimo. Hij zou geen vrede meer sluiten. De blanke man kent het woord vrede niet. Hij spreekt het uit, maar heeft geen bewustzijn van wat het betekent. Een verdrag sluiten voor vrede met de blanken betekent leven in een reservaat, maar ook sterven in slavernij. *“Wil je je lichaam redden door je Geest te laten doden? Nog liever sterf ik in de strijd, want ik zal mijn Geest niet overgeven aan de dood.”* Geronimo bleef zijn krijgers leiden, onvermoeibaar en besluitvaardig. Licht bewapend konden ze zich snel verplaatsen. Ze liepen soms dagen aan een stuk, om ergens op te duiken waar niemand hen verwachtte. Om hun slag te slaan, om mede Apachen te bevrijden, om bevoorradingskaravanen aan te vallen of om patrouilles in de val te lokken. Ze sliepen onder de bomen en aten wat de natuur hen bezorgde.

Maar het kon niet blijven duren. Het was een lange, maar een verloren strijd. De soldaten bleven komen en de overmacht was te groot. Er kwam een einde aan het Apache bestaan. Generaal Crook verdiepte zich in het Apache verhaal en kon Geronimo overtuigen om zich over te geven. Hij werd naar het Apache Reservaat in San Carlos gebracht, waar hij met pijn in het hart toezag hoe het spirituele denken uit de Geest van de Apachen werd gesleept. Zijn rechtvaardige krijgershart werd mishandeld en men trachtte het te breken. Onder toezicht van de regeringsambtenaren werden de Apachen gedwongen om te overleven op een arm stuk land. Elke vorm van culturele of spirituele activiteit die de Apachen trachtten te behouden, werd afgestraft door het inhouden van voedselpakketten. De sjamanen werden gedwongen hun drums te vernietigen en hun heling rituelen te stoppen. Geronimo

kon zien hoe een slavenmentaliteit, ingesteld door de overheersers, stap voor stap de geest van een volk vernietigde.

Hij kon er niet mee leven. Hij ontsnapte opnieuw. Hij nam zoveel mogelijk krijgers en gezinnen mee. Opnieuw zette hij daarmee het Amerikaanse leger en generaal Crook voor schut. Die nam ontslag, enerzijds omdat hij begreep dat de toestand in de reservaten onmenselijk was, iets wat hij herhaaldelijk met klem aankaartte in Washington, maar anderzijds omdat hij Geronimo nooit ten volle had begrepen, als leider van een volk dat op een heel andere manier in het leven staat. Het was generaal Miles die Geronimo en zijn krijgers ongenadig bleef vervolgen. Tot het voor de Apachen niet langer meer mogelijk was om zich te verzetten. De krijger Geronimo kon niet veel meer doen dan zich over te geven. De sjamaan van de oorlog had zijn strijd gevoerd. Met de gevangenneming van de laatste Apache was de laatste indiaan verdwenen. In 1886 werd Geronimo gevangen genomen en op een trein richting Florida gezet.

De laatste belofte door de Amerikaanse regering, dat hij na twee jaar gevangenschap zou mogen terugkeren naar zijn geboorteland, werd ook niet gehouden. Geronimo stierf op 07 februari 1909 in Fort Sill, in Oklahoma. Hij was 80 jaar oud.

Geronimo, de laatste Apache krijger. Hij was het legendarische opperhoofd van de Apachen, die door de blanke veroveraars van het Noord-Amerikaanse continent werd afgeschilderd als een moordenaar en een dief. Maar, dit beeld werd opgehangen door de overwinnaars, niet door de overwonnen Native People⁶ zelf. De moordzuchtige

⁶ De autochtone bevolking van Noord-Amerika wordt meestal "Indianen" genoemd. Het is dan wel een officiële term, maar voor de oorspronkelijke bevolking van Noord-Amerika wordt het gebruik van de term "Indianen" ervaren als een minachting tegenover hun volk. Het is meer respectvol om *Native, Indigenous of Aboriginal people* te gebruiken.

plannen van de Amerikaanse regering om alle Native Tribes uit te roeien en in reservaten op te sluiten, staat in schril contrast tot de buitengewone manier van leven die de stammen erop aanhielden, een leven in verbinding met de natuur en het Universum en met een diepe, waardevolle spiritualiteit.

Dit contrast kan niet beter uitgedrukt worden in volgende twee redeneringen die aantonen hoe de verschillende partijen dachten:

Het Bureau voor Indiaanse Aangelegenheden drukte het als volgt uit: *“Het Indiaanse ras is voorbestemd tot een snelle en definitieve ondergang. Het enige dat verwacht kan worden van een verlichte en christelijke regering als de onze, is dat we de weg naar hun uiteindelijke verdwijning van het toneel van het menselijke bestaan geleidelijk maar vlot laten verlopen”*.

De spirituele denkwijze van de native stammen en de verantwoordelijkheden van de krijgers kunnen als volgt worden omschreven: *“Je hebt de plicht om de veiligheid van het volk te beschermen, erop toe te zien dat iedereen te eten heeft, dat de zwakken en de zieken verzorgd worden. Eerlijkheid, moed en toewijding worden vereist in de uitoefening van deze plichten, zelfs in het gezicht van de dood door de vijand. Het zijn vele verantwoordelijkheden, geworteld in de kracht en toepassing van geestelijke waarden en Universele Wetten. Als je je houdt aan de hoogste wetten, dan maak je je ‘geestlichaam’ sterk. Elke keer dat je opnieuw wordt geboren in een stoffelijk lichaam op aarde word je geestlichaam opnieuw uitgedaagd om die hoge wetten te gebruiken tegen de lagere wetten van het stoffelijke lichaam. Als je het goed hebt gedaan, evolueer je steeds meer naar hogere sferen. En de hoogste sfeer is deze waar je zoveel geleerd hebt, dat je niet meer hoeft terug te komen”*. Hmm, wie zijn hier de onderontwikkelde volkeren?

De geschiedenis toont duidelijk dat de Apachen, telkens ze werden achtervolgd en opgejaagd, altijd eerbiedig bleven en eerlijk waren in